

og B har faaet, er der ingenting i Vejen for, at ogsaa C kan henvende sig dér. Uagtet jeg med Beklagelse har set, at de Udgifter, som i det sidste Aar er afholdt, staar i et saadant skrigende Misforhold til, hvad der hidtil er anvendt gennem Hjælpekasserne, har jeg dog maattet gaa ud fra den Betragtning, at en Nedgang til det rimelige, til det, der har været ydet i det Særmest foregaaende Aar, ikke med eet glag kan ventes, og jeg har derfor kunnet sive min Tilslutning til det af Flertallet stillede Ændringsforslag, hvorved den af mig foreslaaede Maksimalgrænse øges fra  $\frac{1}{2}$  til 1 Mill. Kr. Jeg haaber, at det skal være muligt ad Aare at naa ned ogsaa med denne Maksimalgrænse, saaledes at den usædvanlige, hidtil ingen Sinde konstaterede Stigning af Hjælpekassens Udgifter, som det sidste Aar har vist, ikke skal faa en blivende Betydning for den Maksimalgrænse, indenfor hvilken Statens Bidrag til Hjælpekassernes Udgifter er sat. Jeg kan derfor anbefale det af Flertallet stillede Ændringsforslag og det af Udvalget stillede Ændringsforslag, men maa fraraade Ændringsforslaget under Nr. 2.

**Ordføreren (J. Jacobsen):** Jeg kan ganske slutte mig til den højtærede Ministers Udtalelser. Navnlig vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Henningsen, der talte om de mange ekstraordinære Opgaver, der i Tidens Løb var lagt ind under Hjælpekasserne, at han fremstillede dette Forhold, som om det var noget stedsevarende ogsaa i Øjeblikket. Men som den højtærede Minister understregede, paaviste han ikke en eneste af disse Ting; der endnu ligger ind under Hjælpekasserne. Og det ærede Medlem ved ogsaa godt, naar han tænker sig om, at alle disse Ekstraopgaver, som jeg indrømmer, der i Krigsaarene har været lagt ind under Hjælpekasseadministrationen, nu er ophævet. Den sidste af dem var udtrykt i den Lov, der er fremhævet i Bemærkningerne til Lovforslaget, nemlig Lov Nr. 581 af 28. Oktober 1920 § 3; men den udløb den 31. Oktober 1921, og den har altsaa ikke været i Kraft i hele det Finansaar, fra hvilket de Oplysninger, der foreligger i Betænkningen, hidrører. Nej, jeg maa tilstaa, at mit Indtryk er dette, at naar disse Udgifter er steget saa overordentlig stærkt, ligger det i, at Hjælpekasserne i alt for høj Grad er kommet ind paa at uddele faste aarlige Understøttelser, hvilket jeg maa fastholde ligger udenfor Hjælpekasseinstitutionens Rammer. Det var i sin Tid ikke Meningen med Hjælpe-

kasserne, at de skulde indlade sig paa noget saadant. Disse Understøttelser er i Aarenes Løb ikke blevet saa smaa. Saa vidt det kan ses af de Oplysninger, der er indhentet, er der bevilget ca.  $3\frac{1}{4}$  Mill. Kr. til faste Understøttelser til Personer mellem 55 og 60 Aar, for at de kan bevare deres Ret til Alderdomsunderstøttelse. Endvidere bevilges der faste Understøttelser til delvis arbejdsudygtige Personer, der ikke kan komme ind under Invalideforsorgen, til et Beløb af over  $\frac{1}{2}$  Mill. Kr. Endvidere har Hjælpekasserne en Konto, der hedder „andre faste Understøttelser“. Det kan ikke ses af de indgaaende Oplysninger, af hvad Art disse Understøttelser er, men Beløbet er her  $\frac{3}{4}$  Mill. Kr. Endelig er der oplyst, at de midlertidige Understøttelser, altsaa de Understøttelser, der virkelig hører hjemme under Hjælpekassernes Virksomhed, udgør ca.  $2\frac{3}{4}$  Mill. Kr.

Man vil saaledes se, at de faste aarlige Understøttelser er kommet til at spille en overordentlig stor Rolle i Hjælpekassernes Økonomi, og der er for mig ingen Tvivl om, at det er paa dette Punkt, der maa foregaa en Ændring i deres Virksomhed, at det er dér, de maa aflastes. Hvorledes dette skal foregaa, maa nærmere overvejes; det kan maaske foregaa ad flere Veje. Men hvis Hjælpekasseinstitutionen fortsat skal udvide sit Omraade for faste aarlige Understøttelser, vil der blive en ganske overordentlig stærk Stigning i Udgifterne dertil, og jeg ser ikke rettere, end at det maa være fuldt berettiget, at det da i væsentlig Grad bliver Kommunerne, der afholder Udgifterne; der bliver da Tale om saa store Summer, at det i første Række maa blive paa Kommunalbestyrelsernes Ansvar, at disse Summer stilles til Raadighed for Hjælpekasserne. Jeg maa mene, at det Ændringsforslag, der er stillet af Flertallet, er rimeligt, og at Hjælpekasserne maa kunne indrette sig efter det i deres videre Virksomhed, og jeg skal derfor endnu en Gang anbefale det høje Ting at stemme for dette Ændringsforslag.

**Bresemann:** Den ærede Ordfører og jeg er ganske enige i vor Stilling til de faste Understøttelser. Vi har i Udvalget været ganske enige, og Ministeren har været enig med os i, at de faste Understøttelser skal man søge at komme bort fra. Den eneste Uoverensstemmelse, der er paa dette Punkt, er denne, at Flertallet vil bort fra dem straks, men ikke vil sige, hvad de Mennesker, der hidtil har faaet disse faste Understøttelser, saa skal leve af, indtil den Tid kom-